

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Generalis Totivs Sacri Ordinis Clericorvm Canonicoꝝ Historia Tripartita

Pennotto, Gabriele

Coloniae, Anno M.DC.XXXXV.

LXI. De Viris Illustribus prædictæ Congregationis Colimbricensis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38634

Henrico primo Pontificatus eius anno 1148. Alphonsus Rex...

quem recens ordinari fecerat, ut quam vellet ex...

anne III. anno 1540. per quam Piores perpetui...

VI.

Abuit hec congregatio ante, tum post ipsam...

I.

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK PADERBORN

solū à Canonicis dicte congregationis, verum etiam à nostris Lateranensibus Pio V. Pontifice concedente.

Secundus est B. Antonius de Padua, Dominus Ferdinandus de Bullohes antea vocatus, hic enim cum in Vlyssiponenſi D. Vincentij monasterio canonicorum habitum suscepisset, & professionem emisisset, vt parentum, & amicorū frequentiam declinans totus Deo coniungeretur, biennio ibidē expleto Colimbriam ad cenobiū S. Crucis migravit vbi nouē annis in meditationibus, & studijs diuinarū litterarum, & alijs pijs, & religiosijs officijs seipsum exercens, perfectus possessor cœlestis doctrinæ, ac sanctitatis euasit, qui tandem ob martyrij amorem, accepta à Priore licentia, ad ordinem S. Francisci abiens, Deo aliter disponente, in Italiam venit, & Patavij spiritum Deo reddidit, inter Sanctos relatus, tum viuus, tum mortuus miraculis innumerabilibus coruscans, quæ ego in me ipso expertus ad Dei, & sancti sui gloriam certissima fide confessor.

Tertius D. Iohannes Robertus canonicus professus monasterij S. Crucis, D. Petri Regis Santijs primi huius nominis filij Sacellanus, qui quo tempore quinque martyres apud Marochium pro fide Christi occubuerunt ibidem aderat, & illorum reliquias custodiuit, ac serauit, quod obsequium sancti Martyris dupliciter compensare voluerunt, primò namque cum eques quidam nomine Petrus à Rosa ob ingens desiderium illorum reliquias contemplandi, scalam ascendisset, illico dirigit, cuius magnis euolatibus hic sanctus vir accurrens, illius criminibus confessione expiatis, caput vnus dictorum martyrum eius pectori ad mouit, quo facto, ille statim perfectè pristinam salutem recuperavit. Deinde cum Rex D. Alphonſus II, dictorum sanctorum martyrum reliquias ad Cathedralē Colimbriensē, de ferri statuisset, illæ diuino miraculo in monasterio S. Crucis subliterunt, ac ibidē ipsi martyres illorum pignora condi voluerunt, vt constat ex Chronologijs ipsius Regis Alphonſi, necnon ex Chronicis Franciscanis lib. 1. cap. 19. quod piè credendum est in recompensationem laboris præstitum, quem sanctus hic canonicus eius loci professus impenderat in eorum reliquijs custodiendis.

Quartus fuit B. vir D. Petrus Noniz spectatissimæ vitæ, & omni virtutum genere probatissimæ, Vrracæ Reginz præfati Alphonſi Regis coniugis à sacris confessionibus. Hic post dictorum martyrum reliquias eò translatus, qua hora ipsa Regina, iuxta quod à SS. martyribus sibi antea fuerat prophetatum, ex hac vita migravit, cum esset Sacrificiæ præfectus, nocturno tempore vidit innumerabilem cœteram FF. ordinis S. Francisci, chorum S. Crucis processionaliter ingredientem, & matutinas suauissimè concinentem, ac in medio illorum quendam cæteros præcedentē

quem alij quinq; alijs excellentiores sequentur. Hæc ille cernens, ac stupens, quoniam modo nocturno tempore clausis foribus, & necdum signis datis ad canonicos ad matutinum vocandos tanta illa fratrum multitudine ingredi ponit, ab vno illorum quinam essent, & quas via, clausis inuis, nocturnis horis illuc ingressi essent, quæ nui, at ille, nos inquit, omnes quos vides, fratres Minores sumus, qui nunc in cœlis Deo fruamur ille autem, quem tanta gloria circumdant vides, B. est Franciscus Assisius, quem tanto desiderio in hac vita videre concupisisti alij quinq; qui inter cæteros quasi excellentiores eminent, sunt fratres, qui Marochio pro nomine Christi palam martyrij impetrauerūt, & in hoc monasterio venerantur. Et quia tu es Reginz confessor, & Dicitimens, hanc visionem voluit Dominus tibi reuelari. Et te minime lateat, Reginz Vrracæ hoc temporis intervallo è vita discessisse: & quia illa ex toto corde nostrum ordinem dilexit, nos Dominus Iesus Christus, vt ei exequijs presteremus, & matutinales horas recitarem, demum de obitu Reginz non dubites: cū enim hinc profecti fuerimus, indubitabile nunciū accepimus, quod ita euenit: protinus namq; Regine cunctos inuicem pulauerunt monasterij, & eius transiendum nunciauerunt, postulantes, vt ad eius exequijs persoluendas canonici adirent. Constat ex Chronica ipsius Regis D. Alphonſi, & ex Chronicis Franciscanis lib. 1. cap. 23. Hic autem D. Petrus, quod sanctitatis fama commendaretur, ac etiam ob istam visionem ad pedes sanctorum sepulcrorum accepit.

Quinto loco recensendi sunt martyres Alphonſus, & Petrus eiusdem cenobij canonicus apud Marochium pro fide catholica à Saracenis intercepti, quorum memoria in Catalogo venerabilium defunctorum dicti monasterij habetur cum illorum vita, & martyrium in monasterij inuocatione perierit cum alijs plurimis scriptum vultuissimis.

Sexto loco numerati debet B. Guadinus primus Prior S. Vincentij, & antea monasterij de Bili-neo canonicus, postea verò ad Episcopatum Lateranensem, & tandem ad Archiepiscopatum Brecharensem assumptus, quem Archiepiscopatum cum annis duodecim, mensibus septem, & diebus viginti septem sanctissime rexit, et hæc vita ad æternam migravit 3. Calend. April. anno Domini 1288. ibiq; sepultus pro sancto coluit, & in magna veneratione habetur. Quem Galus Alvarez de Loafada Macado D. Augustini Brecharenſis Archiepiscopi olim Gloria florissimæ memorijs narrat, miraculorum gloria florissimæ.

Septimus fuit D. Gondisalvus sextus S. Vincentij Vlyssiponenſis Prior, de quo in Vita B. Regis ex Ordine fratrum Prædicatorū per Andream de Resende Lusitanū scripta, quæ in monasterio S. Andreæ Scalabitano custodiuntur, hæc habentur:

... in tempore confusio fuit atque vixit Gondisalvus Mendoncia, qui à patre Deo dicitur, cum annos plurimos in monasterio tam egisset, mortis exigentibus, Cenobiaribus factus est: in qua ad ministracione cum regna pariter, neque prauis cupiditatibus vilo modo affectus mane eorum, qui honoribus ad superbiam, & vitijs quæ euadere, & eodem post quadi agit a sanctorum venerabilium, quibus in sancta a conuersationis studio delectantur, ad palmam cœlestem vocatus est. In hora obitus sui contigit, vtrum Dicitur in Cenobio Sancti Vincentij facti altaris operari. & ecce in subita metam aduersum terrena mole iam deposita, & solgen-tes luce radiantes, per immensi aeris huius statuta impetu manibus sursum ferri, quo visu mirum in uelari. Et te minime lateat, Reginz Vrracæ hoc temporis intervallo è vita discessisse: & quia illa ex toto corde nostrum ordinem dilexit, nos Dominus Iesus Christus, vt ei exequijs presteremus, & matutinales horas recitarem, demum de obitu Reginz non dubites: cū enim hinc profecti fuerimus, indubitabile nunciū accepimus, quod ita euenit: protinus namq; Regine cunctos inuicem pulauerunt monasterij, & eius transiendum nunciauerunt, postulantes, vt ad eius exequijs persoluendas canonici adirent. Constat ex Chronica ipsius Regis D. Alphonſi, & ex Chronicis Franciscanis lib. 1. cap. 23. Hic autem D. Petrus, quod sanctitatis fama commendaretur, ac etiam ob istam visionem ad pedes sanctorum sepulcrorum accepit.

Octauus est B. Secundus Portugallensis civitatis Episcopus, quo tempore sedes illa Cathedralis erat regularis. Hic scio iam proximo in monasterio S. Mariz de Villa bona defunctus, quod ille vnà cū fratre suo Domino Mouloze fundauerat, vbi ambo fuerunt canonici Regularis, & in quo ipse Germanus Prioratū gessit. In hoc Cenobio B. Secundus orationi, contemplationi, & sanctis exercitijs totus deditus martyrij coronam taliter impetrauit. Huic sancto Episcopo mox erat statum hebdomadæ diebus facellam quoddam petere, quod in quodam monte octo stadijs à Cenobio distabat, ad rem facram faciendam, id Mauris vicina incolentibus cum inuocasset, positus insidijs, vt primum opportunitatem natū sunt, & illum sacrum fecisse agnoscere, sacris vellibus indutum interfecerunt, & effecerunt, quod canonici agnoscere, & promissa accurtes, vt illum iam exhalantem viderent, multa lacrymarum vi profusa, illius cadaver in monumento lapideo, in eodemq; facellæ mœdiantem, quod post multos annos ad molitorem translatum plurimus fultit miraculis: cuius glorioſi triumphi historia in pariete supra illius sepulchrum est depicta. Inter alia huius san-

excellentes legationes
 flupens, quoniam modo
 is foribus, & necesse
 ad matutinum vocato
 do ingredi possunt
 ent, & quavis, claudu
 ac ingressi essent, ex
 ones quos vides, fra
 ne in coelis Deo fratre
 gloria circumdatis
 s, quem tanto delecta
 piffi alij quinq; qui
 silentiores emittit, iure
 ro nomine Christi pal
 & in hoc monasterio
 Regine confessor, & De
 voluit Dominus vbi
 eat, Regiam Vraci hoc
 ita dilexisset: & quanta
 ordinem dilectio Dep
 vt ei exequia preste
 recitarum, & de illa De
 bites: cum hinc prae
 bile nunciu accepit, quod
 amq; Regine cunctis
 mallerij, & eius tantum
 alantes, vt ad eius exequia
 adiret. Constat ex Char
 phonsi, & ex Chronica
 23. Hic autem D. Petrus,
 commendaretur, ac tunc
 pedes lapidum sepulchri
 di sunt martyres Albi
 cenobij canonicique
 catholica a Saracenis
 in Catalogo retribui
 ti monasterij habetur: can
 trum in monasterij in
 talij plurimis scriptis
 ri debet B. Gudm' prima
 & antea monasterij de
 verò ad Episcopum Lan
 ad Archiepiscopum
 quem Archiepiscopum
 mentibus sepe, & de
 stitissimè recellit, ex ha
 uit 3. Calend. April. an
 cultus pro sancto colat
 he habetur. Quem Gofar
 Macado D. Augustini de
 opi olim Chronica in
 aculorum gloria floruit
 nondialius lectus, & in
 or, de quo in Vita B. Regi
 redicatoru per Andria
 ripta, quae in monasterio S.
 culoditur, haec habetur

Postquam in Cenobio Regularium D. Augustini vixit
 do tempore confusa sanctitati vir Gaudsaluus Me
 reo, qui a partu Deo dicitur, cum annos pluri
 mos immensus vitam egisset, meritis exigentibus,
 Cenobio haec factus est: in qua ad ministracione cum
 neque patens, neque prauis cupiditatibus vilo modo
 effrenata motu eorum, qui honoribus ad superbiam, &
 viciatibus abutuntur, sed potius in dies melior, fan
 ctiorque exauderet, tandem post quadragesimam annorum
 vixit, quibus in sanctae conuersationis studio de
 siderat, ad palmam caelestem vocatus est, in hora obi
 tus sui iussu, virum Dei Regium in Cenobio San
 ctissimi sacri altaris operari, & ecce in subita me
 tu abstrahitur raptus videt Gaudsalui a nobis modo
 mortui animam terrena mole iam deposita, fulgen
 tis luce radiantem, per immensi aeri huius spacia
 angustiam nauibus sursum ferri, quo visu mirum in
 modum voluptate affectus, postquam in illo raptu
 remissus aliquid in se fuerat redire ad se, nec praegan
 tis magisterium suum poterat continere. Restor Cano
 nicus, qui ad raptum eius videndum aduocatus fue
 rat ab Episcopo, cum & contra seueritatis suae morem,
 & contra in seipsum aliorum raptorum, post quos
 vixit a seipso fugerit, & gemitus emittebat, eum ri
 disse aduocatum, per alios sacrificia, illi non modo ob
 scure roganti, verum etiam auctoritate interrogando vr
 gatur, vt causam impetitus visu indicaret, tam ille
 scriptis animo retulit, quod viderat: & nota ea hora
 conuertit esse, virum illum Deo charum ex hac vita
 migrasse, & qui ante nos virum vram conscripsit, ait, se à
 Martino Ecclesiae V. Hispanensis Archiepiscopo viro do
 ctissimo frequenter sacerdotum, & populi consuetu
 rem ita se habuisse confirmante, hoc auduisse. Haec
 ille.

III. Othmanus est B. Sefnandus Portugallensis ci
 uis Episcopus, quo tempore sedes illa
 Cathedrales erat regularis. Hic scio iam prox
 imus in monasterium S. Mariae de Villa bona dis
 cedit, quod ille vna cū fratre suo Domino Mon
 chate fundauerat, vbi ambo fuerunt canonici Re
 gulares, & in quo ipse Germanus Prioratū gessit.
 In hoc Cenobio B. Sefnandus orationi, contem
 plationi, & sanctis exercitijs totus deditus marty
 rii coronam taliter impetravit. Huic sancto Epi
 scopo mos erat statutus hebdomada diebus sacel
 lam in modum petere, quod in quodam monte
 octo stadijs à Cenobio distabat, ad rem sacram
 faciendam, id Mauris vicina incolentibus eum
 innotuisset, positus insidijs, vt primum opportu
 nitatem nactus fuit, & illum sacrum fecisse agno
 uerunt, sacris vestibus indutum interficientes,
 delibenter, quod canonici agnoscentes, & pro
 tinus occurrentes, vt illum iam exhalasse animā
 viderunt, multa lacrymarum vi profusa, illius ca
 daver in monumētum lapideo, in eodemq; sacel
 losum habuerunt, quod post multos annos ad mo
 nasterium translatum plurimus fuit miraculis:
 cuius gloriose triumphij historia in pariete supra
 illius sepulchrum est depicta. Inter alia huius san

cti Viri miracula, illud non est silentio praeterē
 dum, cum post aliquot annos à die translationis
 corporis illius ad monasterium quidam agricola
 illius lapideum sepulchrum è sacello iam diruto,
 plastro impositum efferret, à quodam interro
 gatus, quo sepulchrum illud deduceret, respon
 dit, vt subis pastum praerberet. & ecce necdum
 verba compleuerat, cum plastrum in frustra to
 tum illic est confractum, cumq; in proposito si
 stens plastrum aliud adduxisset, sepulchro im
 posito, bobus adhibitis nunquam loco potuit
 moueri & cum secundum, & tertium iuga boum
 & quotquot habebat, adhibuisset, re inconfecta,
 & funes, & plaustra disrupta sunt, atque concisa.
 Quare agricola tædio affectus sepulchrū in me
 dio itinere dereliquit, vbi plus quadraginta annis
 stetit vsque ad annum 1596. quo anno monaste
 rii tunc commendati Vicarius facultate illud in
 monasterium transferendi sibi facta, ad Dei, &
 Sancti sui gloriam sine labore, sine bobus, dua
 bus solis vaccis plastro suppositis, illud ad mo
 nasterium detulit, vbi nunc in veneratione ha
 betur.

Nonus fuit Beatus Menendus canonicus, &
 Prior sancti Saluatoris de Ribas, quod monaste
 rium nunc est commendatum, cuius sepulchro,
 ob eius sanctitatem, post illius obitum statim in
 scriptum fuit: Hic iacet D. Menendus huius monaste
 rij Prior, qui nunquam dum vixit, pedem mouit, nisi
 ad obsequium Dei. Quod Epitaphium à veridicis
 inscriptum, compertum est anno 1567. annis cir
 citer quadringentis ab illius depositione trans
 actis, cum Rodericus de Mello eius monasterij
 Commendatarius ob famam illius sanctitatis se
 pulchrum aperiri praecipit: nam repertum est cū
 eodem Epitaphio corpus reliquum in cineres
 solum praeter pedes, & crura integra, & cum
 carne quasi animata, cum caligis, & calcis, quae
 crura, & pedes tegebant, quae illa, & integra
 sunt reperta ad viri Dei sanctitatem, & Epitaphij
 veritatem probandam, & hi quidem ante ipsius
 congregationis reformationem in eadem con
 gregatione floruerunt.

IV. Ceterum etiam post illius reformationem ob
 summam vitae regularis obseruantiam, au
 sferitatem, claustrij, & silentij rigidissimam custo
 diam, & ceterarum virtutum exercitia, quibus cū
 maxima Lusitanix, ac etiam finitimarum
 Prouinciarum adificatione d. Congregatio mi
 rifice floret, oēs eius alumni Sancti merito sibi
 possint, pro ceteris tamen refultat D. Laurentius,
 qui totius Congreg. Praefectura ter sanctus est,
 diuinae contemplationi summè deditus, & cate
 ris omnibus virtutum insignibus condecoratus
 adeo, vt ad eius sanctitatem testandā prater mi
 racula nihil aliud desideraretur: quae tamen post
 mortē non pauca cecidit, vt Philippus II. Rex Hi
 spaniarū sua quadam epistola manu Regia ad Pe
 trum dictae congreg. tunc Generalē scripta testa

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

tus fuit. Cum. n. tempore alicrationis inter ipsū Philippum II. & D. Antonium Priorem de Crato pro successione ad Regnum Lusitanie idem D. Laurentius partes D. Antonij sequeretur, q̄ ab illo in suo monasterio S. Crucis more filiorum Regum Portugallie ab infanzia fuisset educatus ab eodem Philippo II. iussus est in Legionensi S. Iudori cenobio regularium canonicorum relegari: quod vir Dei maxima cum animi tranquillitate, ob Dei amorem tolerauit. tandem eo vita sancto Rex literas ad Priorem Generalem in hunc modum dedit: *abbas canobij S. Iudori me certiorum fecit, vestrum patrem D. Laurentium iam in illo defunctū miracula agere. Quod ipsi Generali, & eius canonicis optimam illius vitam à primis annis in religione optimè perfectam habentibus admirationi non fuit. Obijt 12. Cal. Decemb. an. 1583.*

Nec reticendus Ven. Anselmus S. Crucis canonicus, vir in omni vita sua inculpatus, & cæteris canonicis exemplar omnium virtutum. hic quadam die dum ad altare B. Theotonij humi prostratus sub lampade, quæ ante illud ardebat, oraret, lampas funiculo soluto descendens miraculo in aere sine fractione, vel olei effusione, ad illius sanctitatem comprobendam stetit. Huic dies sui obitus à Deo fuit reuelatus, quem statim canonicis denunciatis, in lectulum se proiecit, petens Ecclesie Sacramenta sibi ministrari, quæ canonicis, quod vires adhuc integras haberet, illi præbere nolentibus, in eadem petitione insiltebat: tandemque omnibus summa cum deuotione perceptis, candelam succensam manu tenens, & Symbolū fidei recitans 9. Calend. Augusti 1557. ad Dominum migravit.

V. **H**is addendi Dominus Vrbanus, qui in adolescentia consummatus in breui expleuit tempora multa, cui Deus sexdecim dies antequam è vita migraret, diem sui obitus, & horā reuelauit, qui obiit anno 1598. 10. Calend. Febr. D. Blasius, qui cum annos 40. in summa asperitate, & regulæ obseruantia vitam in Religione transegisset, toto tempore vitæ suæ nullum ieiunium siue ex precepto Ecclesie, siue ex instituto Religionis omisit, nunquam diuinum officium prætermisit, præter Vesperas vnius diei, causa vchemētis intestini cuiusdam doloris, vt ipse morti proximus retulit. Obijt anno 1571. pridie Calend. Maij. D. Paulus primus professor S. Crucis post reformationem, in omni vita sua vir simplex, & rectus, cuius vitæ sanctitas omnium ore est laudata, paupertatis amator adeo, vt nihil indumenti haberet, præter illud solum, quo tegebatur, nec in cella aliquid aliud præter tabulam, in qua B. Mariz Virginis imago erat depicta. Defunctus est anno 1591. 4. nonas Octob. Dominus quoque Gaspar à Plagis Prior S. Mariz de Resonjs apud Limiam, ieiunij, & abstinentiæ amator singularis, & diuini honoris zelator feruentissimus, qui obiit an. 1618. 3. Ianuar. ac tandem vt alios innumeros omittam,

D. Antonius à Plagis, cuius sanctæ conuersionis, & singularis eruditionis fama præcepit, Petrus V. dum Romæ negotia suæ Religionis ageret, eum Generalem congregationis, & Vniuersitatis Apostolicæ destinauit.

Hæc congregatio post reformationem viginti ac nouem Priores Generales habuit, qui singulo triennio, vt dictum est, canonicè in Generalibus Comitibus eliguntur Dominica 2. post Pascha Resurrectionis, quorū nouissimus, ipsæ præfuit, ac verè dignus, vt eius memoria illius Catalogus obsignetur, est Reverendiss. Pater D. Antonius à Cruce in liberalibus artibus præcipue eruditus, & omnium virtutum laude ornatissimus, qui summa prudētia congregationem moderatus.

Prodiierunt ex eadem congregatione viri dignitate comprimis illustres, ad diuersos Episcopatus, & Archiepiscopatus assumpti. 1. D. Stephanus Peculiaris vnus ex duodecim primis illius fundatoribus Episcopus Portugallie, & postea Archiepiscopus Bracharensis. 2. Gaudius primus Prior S. Vincentij Episcopus Lamacenlis, & postea Archiepiscopus Bracharensis. 3. D. Stephanus canonicus S. Crucis Archiepiscopus Bracharensis. 4. D. Pelagus Prior S. Vincentij prius Episcopus Elborensis post ipsam ciuitatem à Saracenis recuperatā. 5. D. Sebastianus canonicus monasterij Villæ bonæ Episcopus Portugallie, & martyr. 6. D. Michael canonicus Colimbricensis Episcopus Colimbricensis. 7. D. Petrus Kubili canonicus S. Crucis Episcopus Portugallie. 8. D. Petrus Seguin canonicus S. Crucis Episcopus Auriensis. 9. D. Menendus canonicus S. Crucis Episcopus Oxoniensis. 10. D. Gaudius canonicus S. Crucis Episcopus Lamacenlis. 11. D. Ioannes canonicus S. Crucis Episcopus Sabienlis, Legatus Apostolicus in Regno Lusitanie, & S. R. E. Cardinalis, qui Ecclesiam S. Crucis consecravit. 12. D. Rodericus canonicus S. Crucis Agmatensis. 13. D. Ageas Pelagij canonicus S. Crucis Episcopus Lamacenlis. 14. D. Nicolaus canonicus S. Vincentij Episcopus Visentis. 15. D. Stephanus Petri canonicus S. Vincentij Episcopus Iulie, & capellanus Summi Pontificis. 16. D. Didacus Ortiz Prior S. Vincentij Episcopus insule S. Thomæ, & postea Visentis, qui fuerat Ioannis Tertij Regis Magister, & Colimbricensis Academiae Cathedralicus. 17. D. Stephanus Episcopus de Follia. 18. D. Nomus Prior S. Vincentij Episcopus Tingitanensis. 19. D. Ioannes Gabico canonicus S. Crucis Episcopus Colimbricæ, postea Archiepiscopus Bracharensis. 20. D. Petrus canonicus S. Crucis Episcopus de Guardia.

Tandē habuit semper hæc congregatio, & in presentiarū habet viros in omni scientiarū genere veratissimos, quorū multi Doctores graduati fuerūt in Academia Colimbricenti, quorū nonnulli varia opuscula eruditionis plena in luce

considerunt. Horū vnus nostro seculo præcipuus, & præstantissimus fuit D. Petrus à Figuerro, quod ex ætissimam linguarū Latinæ, Græcæ, Chaldaicæ, Arabicæ, & præcipue Hebraicæ cognoscit Hebraicus est nominatus, subtilissimum dominum Scribeurarum indagator, & explana- tor, & ceteris viri sanctitatis, cuius fama per totam Lusitaniam eungeta, cum ad aures Philippi Regis peruenisset, eo primam cathedram sacre pagine in Colimbricenti Academia obtulisset, illi ob humilitatem, & clausuram, quam profectus erat seruandam, humiliter recusauit. Scriptis suæ per Hieronimæ Lamentationes volumen vniuersum super totam Hieronimæ, & nonnulla capitula Iulie, & super viginti quatuor priores Plalmorum nomum alterum. tertium quoque in duodecim Prophetas minoris, quæ Lugduni recens edita, & ex parte legi. quartum contra Iudæos edendum, quoniam in Logicam Aristotelis, quod sumitur in lucem proximè edendum ab illius congregationis canonicis accepti.

CAPVT SEXAGESIMVM SECVNDVM.

De Congregatione Belgica S. Nicolai de Aroasia.

Congregatio Aroasiensis à loco Aroasia prope oppidum Bapalma in Arctia, vbi est monasteriū S. Nicolai, quod illius est caput, sic denominata suam fundationem, seu institutionem debet duobus sanctissimis, & religiosissimis viris Cononi, & Hel-

demaro, vt autor est continuator Sigiberti sub anno 1114. & ex illo Aubertus Miræus de Collegijs canonicorum Regularium cap. 10. & 46. Hi namque Religiosissimi viri cum aliquando vitam solitariam siue Eremiticam duxissent, anno Domini 1097. monasterium Aroasiense sub institutione canonica, & B. Augustini Regula fundauerunt, & quidem talia: tanta regularis vitæ disciplina, & obseruantia, vt breui ex vno Collegio in numerosam congregationem multorum Canonorum excreuerint, quorum aliqua prius fundata sicut in illius sodalium addiderunt, & subdidierunt: alia verò sub eiusdem Aroasiensis cenobij institutione denuo erecta, quorum numerus, scilicet eodem Miræo, & Ioanne Molano in Notabilius Sanctorum Belgij, die 4. Maij, erat octo supra viginti Abbatiarum videlicet: Primum Monasteriū ipsum S. Nicolai Aroasiense, quod totius congregationis erat caput.

Secundum B. Mariz Hennacense, siue S. Martini de Hennaco.

Tertium B. Mariz Bolonicense anno 1159. fundatum. Vtrum anno 1544 ab Henrico VIII. Re-

ius sanctæ conuersionis fama percipere, Prælia lux Religionis agnitionis, & Venerationis

reformatione viginti generales habuit, quos eff, canonicæ in Gregorij Dominica 2. post octiduum nouissimus, quibus eius memoria illius Reuerendi Patris D. Anthonij artibus optime cunctis laude ornatis, in congregatione moderata in congregatione viri dignos, ad diuersos Episcopos assumpti. Primum D. D. ex duodecim primis illius Portugallensibus, & postea arensibus. 1. Godinus primus Episcopus Lamaccensis, & portoracharensis. 2. D. Stephanus Archiepiscopus Barchinensis S. Vincentij primæ, & ipsam ciuitatem & Sacerdandus canonicæ nunc Episcopus Portugallensibus, & canonicus Colimbriensis. 7. D. Petrus Raballipiscopus Portugallensibus, & canonicus S. Crucis Episcopus mendus canonicus S. Crucis. 10. D. Godinus canonicus amaccensis. 11. D. Ioannes Episcopus Sabrensis, Legatione Lusitanie, & S. R. E. cham S. Crucis coelectus canonicus S. Crucis. Agrippa canonicus S. Crucis Episcopus. 4. D. Nicolaus canonicus Vitiensis. 15. D. Stephanus canonicus Episcopus Talar, & canonicus. 16. D. Dicitur Episcopus insule S. Thome, qui fuerat Ioannis Tercij Colimbriensis Academiæ D. Stephanus Episcopus de Prior S. Vincentij Leprosorum D. Ioannes Galeaco canonicus Colimbriæ, postea Barchinensis. 10. D. Petrus canonicus de Guarda.

per hæc congregatio debet viros in omni scientia, quorum multi Doctores præsentia Colimbriensis, quæcula eruditionis plenam locum

colliderunt. Horum vnus nostro seculo præcipuus, & perillustissimus fuit D. Petrus à Figueyro, qui ab exactissimam linguarum Latinæ, Græcæ, Chaldaicæ, Arabicæ, & præcipue Hebraicæ cognoscimento Hebraicus est nominatus, subtilissimus diuinarum Scripturarum indagator, & explanator, & etiam vir sanctitatis, cuius fama per totâ Lusitaniam cõulgata, cum ad aures Philippi Regis peruensisset, eiq; primam cathedram sacre paginarum Colimbriensis Academia obtulisset, ille ob humilitatem, & clausuram, quam profitebatur, se orandam, humiliter recusauit. Scripsit super Hieremiz Lamentationes volumen vnum, item super totum Hieremiam, & nonnulla capitula illius, & super viginti quatuor priores Plalmos totum alterum, tertium quoque in duodecim Prophetas minores, quæ Lugduni recens edita videntur, & ex parte legi. quartum contra Iudeos editum, quintum in Logicam Aristotelis, quod familiariter in locum proximè edendum ab illius congregationis canonicis accipi.

CAPVT SEXAGESIMVM SECVNDVM

De Congregatione Belgica S. Nicolai de Aroasia.

Ongregatio Aroasiensis à loco Aroasia prope oppidum Bapalma in Artesia, vbi est monasteriũ S. Nicolai, quod illius est caput, sic denominata suam fundationem, seu institutionem debet duobus sanctissimis, & religiosissimis viris Cononi, & Helidiano, vt autor est continuator Sigiberti sub anno 1114. & ex illo Aubertus Miranus de Collegij canonicorum Regularium cap. 10. & 46. Hic namque Religiosissimi viri cum aliquando vitam solitariam seu Eremiticam duxissent, anno Domini 1097. monasterium Aroasiense sub institutione canonica, & B. Augustini Regula fundauerunt, & quidem talia tanta regularis vite distinctione, & obseruantia, vt breui ex vno Collegio in numerosam congregationem multorum Canonicorum excreuerint, quorum aliqua prius fundata sepe in illius sodalium addiderunt, & subdierunt: alia verò sub eiusdem Aroasiensis canonicorum institutione denuo erecta, quorum numerus, esse eodem Mirzo, & Ioanne Molano in Natalibus Sanctorum Belgij, alie 4. Maij, erat octo supra viginti Abbatiarum videlicet: Primum Monasteriũ ipsum S. Nicolai Aroasiense, quod totius congregationis erat caput. Secundum B. Mariz Flenniacense, siue S. Martini de Henniac. Tertium B. Mariz Boleniense anno 1159. fundatum. Verum anno 1524 ab Henrico VIII Re-

- ge Anglorum vastatum.
- Quartum S. Eligij fontis in Caluiaco, alias à Caluiato, Gallicè Chanij.
- Quintum S. Marci siue Nicolai in Pratis iuxta Tornacum.
- Sextum S. Calisti Cisoniense anno 838. à S. Euerardo comite fundatum.
- Septimum S. Ioannis Baptistæ iuxta Chocques Artesie pagum in agro Bethuniensi.
- Octauum S. Mariz de Bello loco, quod à monasterio iuxta Chocques originem suam habet.
- Nonum S. Mariz Zuncbecanum, quod anno 1578. per tumultus bellicos fuit euertum.
- 10. S. Mariz à Caltricijs.
- 11. S. Ioannis Baptistæ Valentianis in Hannonia, quod à monasterio S. Crispini in Cauca apud Suesfionos originem traxit anno 1112.
- 12. S. Bartholomæi apud Brugas, Quercetanũ nuncupatum, quod originem traxit à monasterio S. Marci siue S. Nicolai in Praxis apud Tornacum anno 1050.
- 13. Bethlemiticum in Alemannia.
- 14. S. Patricij in Hybernia, forte illud, quod S. Laurentius Dublinensis Archiepiscopus constituit in eadem Ciuitate, ex Surio tom. 6. ad diem 14. Nouembris.
- 15. Mariz in Nemore nunc Guifeauilla, vel Riououilla nuncupatum.
- 16. S. Crispini in Cauca apud Suesfionos.
- 17. S. Vlmari Bononiense in Gallijs, quod Heticus VIII. Rex Anglorum euertit.
- 18. S. Leodegarij apud Suesfionos.
- 19. S. Amandi Mareolense à sancta Ectilla virgine fundatum.
- 20. Monasterium, quod à Claro sageto nuncupatur.
- 21. Sanctorum Petri, & Pauli Varnefundenfe vulgo Warnefion.
- 22. Castellionense, quod originem habet à monasterio B. Mariz in Nemore.
- 23. Monasteriũ à Dondelliailla, siue à Dondellia nuncupatum.
- 24. S. Mariz de Sagano in Silesia in Dicecesi Vratislauenfi, cuius Abbas nomine Alardus notatur in Catalogo defunctorũ monasterij Aroasiensis.
- 25. S. Chrislophori Fanopiense apud Insulas Flandriæ Vibem, anno 1039. fundatum.
- 26. S. Mariz, & S. Huberti in Atrio alias ab Alteriaco in Vosago.
- 27. Dulcis Vallis prope Middelburgum in Flandria, quod à monasterio S. Bartholomæi Brugenfi initium habuit an. 1215. ex Meyero, quod anno 1578. dirutum fuit per tumultus bellicos.
- 28. Monasterium ad meam notitiam non peruenit. & hæc monasteria penè omnia nostra etiam tempestate supersunt, partim in Belgio, partim in Gallijs. Cæterum illorum